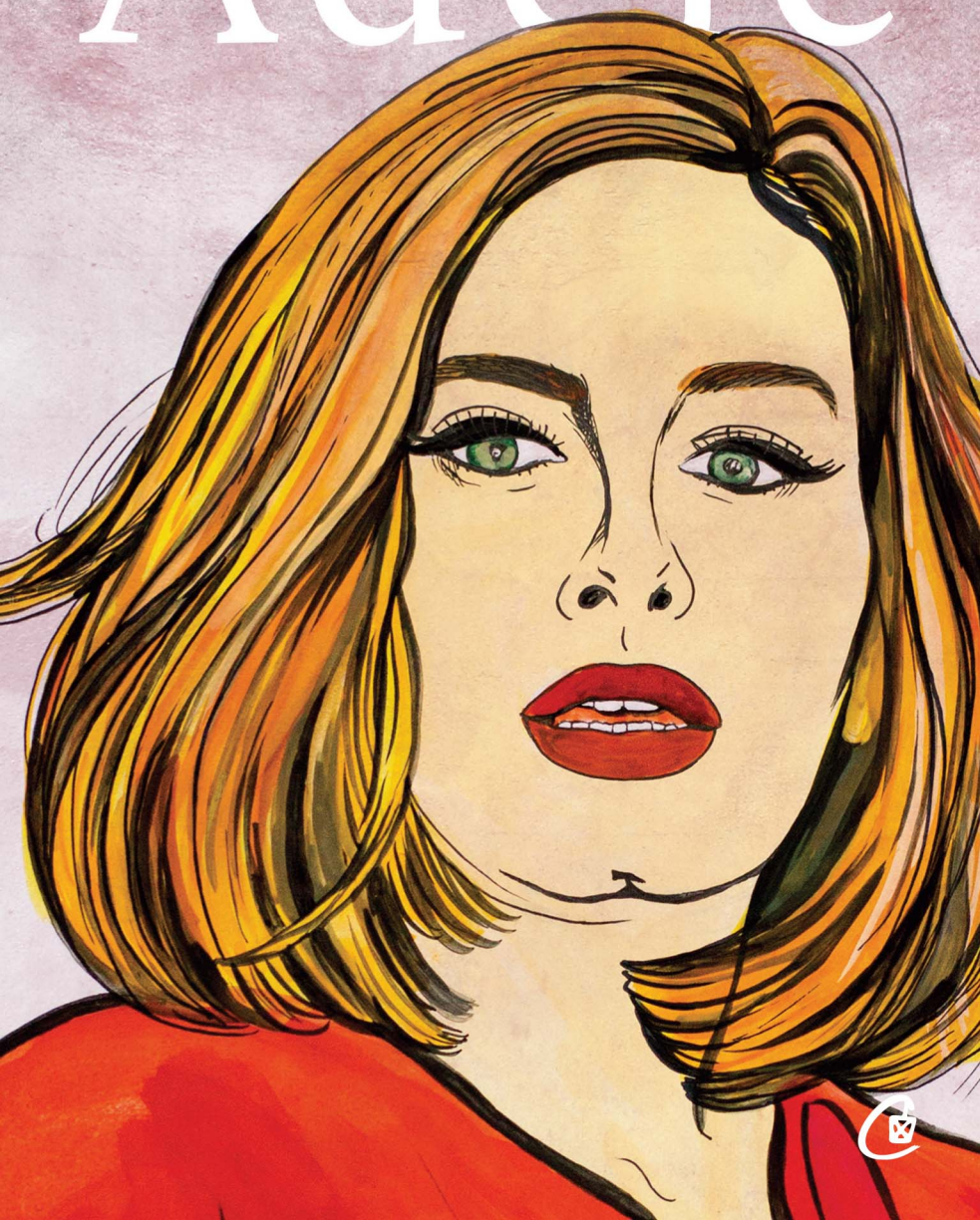

SEAN SMITH

Adele

CUPRINS

<i>Mulțumiri</i>	7
<i>Introducere</i>	
Arena 02, Londra, luni, 21 martie 2016	11

PARTEA I ÎNCEPUTUL POVEȘTII DE VIAȚĂ

Capitolul 1	
Un anunț-surpriză	21
Capitolul 2	
În lumea Spice Girls	37
Capitolul 3	
Carențe în educația lui Adele Adkins	56
Capitolul 4	
Adevărata școală	65
Capitolul 5	
Când pierzi trenul	83
Capitolul 6	
„Daydreamer“	100

PARTEA A II-A
UNEORI, SIMȚI CÂT DE MULT TE DOARE

Capitolul 7	
Șansa unui început de drum alături de XL Recordings	117
Capitolul 8	
Un soul despre o inimă frântă.....	132
Capitolul 9	
<i>Later...</i> cu Adele.....	146
Capitolul 10	
Când îți urmezi visul	162
Capitolul 11	
La Joe's Pub	176
Capitolul 12	
C.T. sau criza tinereții	190
Capitolul 13	
În vogă	205

PARTEA A III-A
SĂ SIMȚI IUBIREA MEA

Capitolul 14	
Căinele de pază	219
Capitolul 15	
Când te contopești cu o iubire ce te mistuie	239
Capitolul 16	
Probleme cu vocea.....	253

Capitolul 17	
O pauză pentru sarcină.....	268
Capitolul 18	
Skyfall	282
Capitolul 19	
„Hello“, din nou	296
Capitolul 20	
Cea mai mare vedetă din lume	312
Gânduri de final	331
Harta astrală a lui Adele.....	345
Evenimente memorabile din viața și cariera lui Adele	355
<i>Referințe bibliografice</i>	369
<i>Indice</i>	371

PARTEA I

ÎNCEPUTUL POVEȘTII

CAPITOLUL 1

UN ANUNȚ-SURPRIZĂ

Înregistrarea cu Adele interpretând live piesa „When We Were Young“, din 2016, este relaxată și degajată. Artista poartă o ținută șic de culoare neagră și cântă atingând perfecțiunea o emoționantă baladă stând în fața trupei sale, în decorul oferit de The Church Studios. Acestea sunt un complex modern de studiouri muzicale amenajat într-o veche biserică victoriană din celebra zonă Crouch End, din nordul Londrei. La mai puțin de un kilometru distanță se află pub-ul The King's Head, un bistrou popular unde, coincidență, a început povestea lui Adele Adkins.

Astăzi, studiourile sunt deținute de apreciatului producător și, de acum, vechi colaborator al lui Adele, Paul Epworth, alături de care a compus două dintre cele mai îndrăgite cântece ale sale, „Rolling in the Deep“ și „Skyfall“. În anii 1980, cei care puneau studiourile pe harta muzicală a Londrei erau Annie Lennox și Dave Stewart. Formând pe atunci trupa Eurythmics, aceștia au înregistrat albumul lor de debut, intitulat *Sweet Dreams*, la primul etaj. Curând au devenit unii dintre cei mai de succes interpreți ai ultimului

deceniu, ajungând să cumpere întreaga clădire și să găzduiască acolo numeroase vedete, printre care Bob Dylan, Depeche Mode și Elvis Costello.

În capătul străzii, exact la intersecția cu Crouch Hill, The King's Head, clădire construită, de asemenea, în perioada victoriană, era un bar foarte popular printre tinerii dornici să se afle în preajma unor muzicieni cunoscuți sau să surprindă cine știe ce personaj celebru delectându-se în voie cu o băutură într-un colț retras. La parter, se afla una dintre acele încăperi cu o ambianță plăcută și caldă, numai bune pentru seri de comedie sau concerte ale unor trupe aflate la început de drum. Dacă aveai noroc, pe vremea aceea, puteai să-i surprinzi pe Dave și Annie improvizând piese muzicale. Cu siguranță Adele ar fi cântat acolo dacă și-ar fi început cariera pe atunci.

Era exact genul acela de local care putea să o atragă pe studenta la Arte Penny Adkins, în vârstă de optsprezece ani. Călătorise până acolo cu autobuzul, pe care-l luase din apropiere de casa părintească, situată în cartierul Tottenham, ca să petreacă în oraș alături de prieteni, o seară de vară în 1987.

Penny era înaltă, zveltă, cu părul negru ca pana corbului și ieșea în evidență. A atras imediat privirile tinerilor aflați în barul de la etaj, inclusiv pe ale lui Marc Evans, un blond chipeș, lat în umeri, a cărui îndeletnicire era să curețe geamurile. Băiatul se mutase din sudul Țării Galilor în Londra și își croia un drum în viață cum putea mai bine în acest cartier care înflorea în ierarhia urbană.

Nu a fost vorba despre dragoste la prima vedere, însă cu siguranță plutea ceva în aer, având în vedere că Marc

s-a îndreptat sigur pe el spre Penny, ca să încropească o conversație timidă și să-i ceară numărul de telefon. Lui Marc, care avea douăzeci și cinci de ani, îi plăcea să stea la taifas, la fel ca oricărui tânăr. În plus, încă de la sosirea în capitala Marii Britanii, băiatul se bucura de un mare succes în rândul domnișoarelor fermecătoare.

El și fratele său mai mic, Richard, crescuseră în popula-ra stațiune galeză Penarth, astăzi mai degrabă o suburbie a orașului Cardiff decât cunoscutul oraș de la malul mării care era pe atunci. Tatăl lor, John, intuise nevoia acută de instalatori care să lucreze pe cont propriu și speculase momentul, astfel încât, în scurt timp, a ajuns să se bucure de un succes atât de mare, încât și-a permis să cumpere pentru familia sa o casă orășenească în stil victorian, cu cinci dormitoare. „Părinții mei au avut întotdeauna casa lor, câștigată din sudoarea frunții, așa cum și meritau, pe bună dreptate“, a observat Marc plin de mândrie.

Mama lui Marc, Rose, era o creștină devotată și, timp de mulți ani, fusese o membră respectată a corului bisericii baptiste Tabernacle. În copilărie, și Marc cântase în corul bisericii – „genul Aled Jones, până când toată gargara și-a pierdut farmecul“. A cântat la All Saints, Penarth, la zece minute distanță de Victoria Square. În adolescență, nutrise ambiția de a cânta și a juca pe scenă și chiar se înscrisese la câteva școli de teatru, dar, până la urmă, urmasa o școală profesională în Llandaff, pentru calificarea de instalator, înainte să i se alăture tatălui său în mica afacere de familie. În acest timp, Richard alesese o carieră în rândul forțelor polițienești.

Lui Marc îi plăcea viața de playboy în Penarth, în combinație cu un automobil sport MG albastru cum e cerul și o prietenă demențială. Când în această poveste miera a început să devină aguridă, cel mai bun prieten al său, Nigel, care era student în Londra, l-a invitat să vină să stea cu el. Părinții lui Nigel erau oameni cu stare, așa că băiatul lor nu locuia la cămin, în campus, ci avea un locșor al lui.

Apartamentul cu două dormitoare din Turnpike Lane era bine amplasat, la nici trei kilometri de Crouch End într-o direcție și Tottenham în direcția opusă. Marc și-a găsit repede ceva de lucru, ca responsabil de etaj în magazinul din cartierul Edmonton al lanțului de amenajări interioare Wickes.

Într-o zi, un bărbat în vârstă s-a înființat în magazin și i-a cerut o „pânză“, o țesătură solidă folosită pentru lustruirea geamurilor. Au intrat în vorbă, iar bărbatul i-a spus lui Marc cum câștigase el o „avere dată naibii“ curățând geamurile proprietarilor de case groși la pungă. În urma acestei discuții, lui Marc i-a încolțit în minte o idee, iar câteva zile mai târziu, într-o seară liniștită de vară, îmbrăcat la patru ace, purtând cămașă și cravată și ținând pe umeri o scară, bătea la ușile caselor arătoase din Crouch End și din apropiere de Highgate. „Bună seara, domnule/Bună seara, doamnă, n-ați dori să vă fac lună ferestre?“

Costa 10 sau 15 lire sterline o „sesiune“ de douăzeci de minute de curățat ferestrele unei proprietăți cu două niveluri. Când a cunoscut-o pe Penny, ceva mai târziu în vara aceea, câștigase binișor, îndreptându-se spre un venit de 20000 de

lire sterline pe an, ceea ce, în anii 1980, reprezenta o sumă frumoasă pentru un tânăr.

Penny venea din nordul Londrei, nu era de loc din cartierul Tottenham, ci din Islington și locuia în Chalfont Road, la mai bine de un kilometru distanță de vechiul teren de fotbal Highbury, care s-a închis în 2006. În mod firesc, familia sa numeroasă era compusă din suporterii înfocați ai lui Arsenal, chiar dacă mama și tatăl său, Doreen și John, s-au mutat în cele din urmă într-o casă care aparținea agenției imobiliare Tower Gardens Estate, departe de aglomerata zonă Lordship Lane din Tottenham.

John Adkins își câștiga existența ca șofer de camion când s-a născut Penny, cel mai mic dintre cei cinci copii ai familiei, dar când fiica lor a intrat la liceu, el și soția sa lucrau la un stand cu fructe și legume din piața New Covent Garden Market, în Nine Elms.

Penny avea oarecare aptitudini artistice și demonstrase încă din fragedă pruncie talent pentru desen și pictură. Nimic nu o făcea mai fericită decât să stea în dormitorul ei și să deseneze sau să cânte la nelipsita ei chitară acustică. Era hotărâtă să-și pună în valoare talentele studiind artele la universitate și, asemenea multor elevi de liceu, s-a înscris la un curs de un an pentru a obține o diplomă în arte și design la un colegiu din Barnet.

Deși membrii familiei lui Penny erau oameni simpli, din clasa muncitoare a nord-londonezilor get-beget, ea nu avea apucături grosolane. „Penny nu are acea pronunție nazală a londonezilor simpli. Putea să intre într-un pub de oriunde și nu ai fi bănuir că e din clasa muncitoare londoneză. Nu

neapărat pentru că este mai distinsă – este mai distantă“, a povestit Marc.

Cu toate că avea o prietenă pe atunci, Marc simțea că nu exista o adevărată chimie între el și adolescenta respectivă. „Penny era o fată foarte, foarte frumoasă. Avea un păr lung, negru, superb, picioare până-n gât și, ce altceva pot să spun, cu asta basta!“

Nu a stat prea mult pe gânduri înainte de a o suna ca să fixeze detaliile primei întâlniri. Aceasta a avut loc câteva zile mai târziu, la pub-ul lui preferat, Punch and Judy, în Covent Garden. Marc a realizat rapid că Penny nu era genul de fată pe care să o ducă direct în pat de la prima întâlnire. „Nu era genul“, și-a amintit el.

„Nu a fost o mare poveste de dragoste“, a adăugat. Cu toate acestea, cei doi au continuat să se întâlnească în același pub, care a devenit locul „lor“. În următoarele săptămâni, lucrurile au devenit mai serioase între ei, iar Penny a fost de acord să rămână peste noapte în apartamentul din Turnpike Lane.

La aproape două luni de la prima întâlnire, pe când petreceau o seară la Punch and Judy, Penny l-a anunțat pe neașteptate: „Marc, sunt însărcinată!“ El a rămas încremenit la auzul veștii, dar a afișat o atitudine curajoasă în fața prietenei sale în vârstă de doar optsprezece ani. „Este în regulă, iubito! Nu-ți face niciun fel de griji. O scoatem noi la capăt!“

Deși foarte tânără, Penny avea să se dovedească foarte hotărâtă. Nu s-a pus niciodată problema și nici nu s-a deschis vreo discuție în legătură cu posibilitatea de a nu păstra copilul. Cea mai stresantă problemă era cum să le spună

părinților lui Penny, care, până în acel moment, nici măcar nu îl cunoscuseră pe noul prieten al ficei lor.

În ciuda bravadei, Marc fusese crescut într-un mod tradițional și insista că ar trebui să fie de față când Penny avea să le dea vestea. Penny a făcut aranjamentele astfel încât întâlnirea cu ei să aibă loc la masa de prânz într-o duminică. „Mi-am spus în sinea mea: «Fii bărbat!» și astfel am mers mai departe și le-am zis că eu eram tatăl copilului. Au fost șocați, evident, și m-au întrebat ce aveam de gând să fac. Le-am răspuns că habar nu aveam.“

O săptămână mai târziu, luase decizia. Când s-au întâlnit din nou la bar, Marc a întrebat-o pe Penny cum avea de gând să-și petreacă următorii treizeci de ani. „Ce părere ai dacă ne-am căsători?“ În ciuda faptului că avea optsprezece ani și era însărcinată, ea l-a refuzat, spunându-i că amândoi erau mult prea tineri. Era o dovadă timpurie a tăriei ei de caracter. „Era o tânără tenace, o femeie foarte puternică“, a remarcat Marc. „Dacă și-ar fi dorit să se căsătorească cu mine, mi-ar fi spus: «Perfect, acum, dacă tot m-ai cerut de soție, hai să o facem!»“. Nu a fost să fie, mă-nțelegi. Nici prin gând nu-i trecea așa ceva. Probabil că văzuse în mine un fel de puști necopt și se gândea că nu o să o scoatem la capăt.“

Marc mai avea să le spună propriilor părinți că urma să fie bunici pentru prima oară în viața lor. A luat trenul până la Penarth și le-a povestit că întâlnise o fată pe nume Penny, care rămăsese însărcinată. Tatăl său, John, un bărbat hotărât, dintr-o bucată, nu era un tip care să se-nmoaie prea ușor, dar a primit destul de bine vestea.

În următoarele nouă luni, Marc și în mod special Penny au fost nevoiți să ia câteva decizii importante. El s-a mutat într-o locuință la comun în Crouch End, aproape de locul de muncă, în momentul în care amicul său, Nigel, și-a luat o slujbă ca expert imobiliar pentru Tower Hamlets și s-a mutat la Chingford, în nord-estul Londrei. În acest timp, Penny hotărâse să renunțe la școală și a rămas acasă cu îndatoririle ei de mamă. Fiind o fire independentă, a părăsit casa părintească și s-a mutat într-un cămin pentru mame celibatare de pe Queen's Drive, o stradă mizerabilă din apropiere de Finsbury Park Station. În același timp, a primit sprijin din partea organizației de caritate National Childbirth Trust (NCT).

Marc mergea să o vadă în mod regulat, dar ar fi fost din cale afară de tras de păr să afirme cineva că erau un cuplu unit. Pur și simplu, nu era genul de bărbat care să o țină de mână în timp ce ea făcea exerciții de respirație la cursurile de pregătire prenatală.

Cu două săptămâni înainte să se nască bebelușul, Marc savura tacticos micul dejun acasă, în Crouch End, când a sunat telefonul. La celălalt capăt al firului era Doreen, mama lui Penny. „Felicitări, Marc! Ai o fetiță!“ În ciuda faptului că fusese o naștere prematură, nu existaseră complicații, iar bebelușul, sănătos tun, cântărea 2,4 kilograme.

Marc a dat fuga la florărie, a cumpărat un buchet de flori dichisit și a coborât sprintar din autobuz la stația North Middlesex Hospital din Edmonton, dincolo de North Circular Road, pentru a-și vedea fiica pentru prima dată. Se întâmpla pe 5 mai 1988.

Tinerii părinți trebuiau să decidă ce nume să-i dea bebelușului lor. Marc a propus să-i spună Blue, culoarea sa preferată. Nicio legătură cu faptul că-i plăcea bluesul; pur și simplu i-a plăcut acest nume. Penny a rămas pe gânduri preț de câteva secunde, înainte să răspundă cu hotărâre: „N-o să-i spun Blue!“

De fapt, își pusese deja în minte că fetița ei se va numi Adele. Era o alegere neobișnuită, lucru care avea probabil un sens. În literatură, Adele este un personaj din celebrul roman *Jane Eyre*, mai exact tânăra franțuzoaică aflată sub tutela lui Rochester. Jane ia fata sub aripa sa protectoare, când este angajată ca guvernantă. Probabil că studenta la Arte știa că existase și contesa Adele, care fusese mama maestrului postimpresionist Toulouse-Lautrec.

Pentru al doilea prenume, Penny a ales Laurie, potrivit atât pentru un băiat, cât și pentru o fată. Pentru a-i face pe plac lui Marc, a acceptat ca al treilea prenume să fie Blue. Marc a fost încântat. Totuși, Penny nu s-a bucurat când tânărul a început să-și strige fiica Blue. I-a retezat-o pe un ton tăios: „Nu o striga așa. Numele ei este Adele!“ Penny nu i-a prescurtat niciodată numele spunându-i Addie sau Della. Era ceva neobișnuit în ambele lor familii ca o persoană să aibă trei prenume. Adele Laurie Blue era, cu siguranță, un nume demn de a fi ținut minte.

Din fericire, Penny, care, după naștere, rămăsese în spital doar o zi, nu avea să stea prea mult nici la adresa din Queen's Drive. S-a mutat într-o nouă locuință ridicată de consiliul local, un apartament cu două dormitoare, în Shelbourne Road din cartierul Tottenham. Dacă vântul sufla din direcția potrivită, sâmbăta, putea să audă vacarmul

iscat de mulțimea adunată în White Hart Lane. Faimosul teren de joc al echipei Spurs* se afla la ceva mai mult de un kilometru distanță de Park Lane**, care nu seamănă deloc cu renumita zonă West End, atât de ostentativă, dacă este să judecăm lucrurile după opulență.

Imaginea fanilor echipei de fotbal purtând la gât eșarfele în negru și alb, simbol distinctiv pentru Tottenham Hotspur, în vreme ce se îndreptau cu pași apăsați spre meciul ce urma să înceapă a fost una familiară pentru copilăria lui Adele și a contribuit la sădirea unui sentiment de comuniune în ceea ce era, altfel, un cartier destul de șters. În zilele când erau programate partide, Shelbourne Road și străzile adiacente se transformau de obicei într-o enormă parcare.

Clubul de fotbal era eclipsat cumva de cel al vecinilor de la Arsenal, dar în 1988, viitorul părea mai luminos, odată ce Paul Gascoigne, de la clubul Newcastle, a semnat un contract de 2,2 milioane de lire sterline. Gazza i-a ajutat să termine acel sezon pe poziția a șasea, dar campioni au ieșit încă o dată rivalii lor din nordul Londrei, spre marea încântare a familiei Adkins.

* Spurs sau Lilywhites este porecla echipei Tottenham Hotspur Football Club, nume provenit de la echipamentele tradiționale albe ale jucătorilor. Fondat în anul 1882, Tottenham a câștigat FA Cup pentru prima dată în anul 1901, fiind primul club semiamator care a reușit această performanță și, totodată, primul club britanic care a câștigat un trofeu pe plan european, Cupa Cupelor UEFA, în anul 1963. Clubul are o rivalitate de lungă durată cu vecinii din nordul Londrei, Arsenal, cu care își dispută derby-ul nordului Londrei. (*N.trad.*)

** Park Lane este o arteră principală de circulație din centrul istoric al Londrei, City of Westminster; are o lungime de 1,1 kilometri și începe din nordul axului central londonez, unde se află Hyde Park Corner, întinzându-se până la Marble Arch. (*N.trad.*)

În vremea aceea, Tottenham câștigase o mulțime de voturi în cadrul unui sondaj privind locul cel mai puțin atrăgător în care se putea locui în Anglia. Mare parte din curentul de opinie negativ era cauzat de urmările nefaste ale revoltelor din Tottenham, de la Boadwater Farm, din octombrie 1985. Penny era încă elevă când tinerii de culoare, dezamăgiți de starea de fapt din cartierul lor, au luat cu asalt străzile, în urma unui incident grav căruia i-a căzut victimă o mamă, pe numele său Cynthia Jarrett. Aceasta a murit în urma unui atac de cord, când patru ofițeri de poliție i-au bătut la ușă neanunțați pentru a face percheziții în locuință, aflată în apropiere de Thorpe Road. În timpul tulburărilor de după eveniment și în care s-a făcut uz de arme de foc și cocktailuri Molotov, un polițist, comisarul de poliție Keith Blakelock, a decedat în urma loviturilor primite.

Marc a ajutat-o pe Penny să se mute într-un apartament nemobilat la etajul unei case de pe o stradă care nu se bucură de recomandări tocmai favorabile. Acest loc avea să fie căminul ei și al ficei sale în următorii nouă ani. O pereche ceva mai vârstnică, formată din Henry și Jane Barley, locuia la parter și urma să aibă grijă de Adele, dacă mama sa era nevoită să iasă din casă. Marc nu a locuit acolo de la început. La aproape o lună după ce mama și fica s-au mutat în acel apartament, el a renunțat la locuința de până atunci și li s-a alăturat.

Împreună, familia de curând reunită a luat trenul pentru a merge la Penarth ca să le-o arate bunicilor săi galezi pe Adele. I se putea ierta lui Penny faptul că încerca un sentiment de teamă. Nu-i cunoscuse pe părinții lui Marc și iată că acum se înființa la ușa lor cu un bebeluș în brațe. Cu